

Στο χωρκόν μου

Τους ευκαλύπτους του χωρκού μπροστά στην εκκλησιάν μας,
που κάθουνταν 'πού κατωθκιόν τζιαι λιάζουνταν οι γέροι,
εκόψαν τους τζι' εστρώσασιν με ρότσους την πλατειάν.

Τωρά, λιοπύριν τζιαι σιονιάς
φακκούν μας ούλλους, σαν φονιάς
τζιαι τα πουλιά εφύαν

τζιαι δεν ηβρίσκουμεν παμόν, σειμώναν καλοτζιαίρι.

Ερήμωσαν οι τόποι μας,
χαθήκαν τζι' οι αδρώποι μας
τζι' επήαν σ' άλλα μέρη,

την τύχην μας, του καθενού, ένας Θεός ηξέρει.

Μολώσαν την φουντάναν μας τζι' έλειψεν το νερόν της,
που πίνναν τζι' εδροσιζουνταν τζι' εμείς τζιαι τα χτηνά μας
τζ' είχαμεν την σαν μάναν μας τζιαι σαν παρηορκά μας.

Ξεράναν τα χωράφκια μας
σβυστήκαν τα σημάθκια μας

τζιαι τα θωρούμεν 'που μακράν, αλοίμονον, σαν ξένοι.

Μα καρτερούμεν ούλλοι μας
τζιαι γέροι τζιαι σκαπούλλοι μας,
με την καρκιάν καμένην,
να δούμεν τζιαι να μας μιλά,
με το νερόν να ξησειιλιά,
την μιάλην δοξαμένην.

Νά'ρτουν τζιαι οι ευκάλυπτοι τζιαι πάλε στην πλατειά,
να τζιελαδήσουν τα πουλιά
για να χορέψει τζι' η Φιλιά
στο παναϋριν σου ξανά, Προφήτη μας Ηλία.

Χάρης Μεττής / 6.6.2004

